

זה נפלו כמה מהגיבורים של צה"ל, שלא זכו בשום ציון-לשבת. לולא היה זה הקרב על לטרון, היו זוכים באות-הגבורה על חלקם בקרב. אבל מכיוון שעל קרב זה הורד מסך של שתיקה — גם מעשי גבורתם הועלמו.

הקרב הזה לא היה, כפי שנוטים להאמין, הקרב של גדוד 72 — גדוד "העולים החדשים", שביצע רק משימה שולית. במרכזו עמדו מעשי-הגבורה העילאים של היילי גדוד 32. המחבל העיקרי בקרב זה היה מחבל פיקודי, עליו מעיר מחבר הספר: "הצרה היא שהפיקוד היה כושל. לא רק התיכנון וקידום הכוח הקרב היו גרועים, אלא שגם השליטה של הפיקוד במהלך הקרב היו אפסיים. בוצעו כאן דברים אימים, שבספר אני חושף אותם לראשונה, כמו למשל ההזנחה של נושא דרכי-הנסיון, פינוי בית-ג'וז שהיה צריך להיות תחנת-איסוף-פצועים. פצועים על אלונקות ננטשו לחסדי הערבים, כולל מ"פ אחת הפלוגות (משה דובדבני). גם עזרות החטיבה לא חילצה את הכוחות כאשר נדרשה.

"היה שם כוח משוריין של זח"ל למים, בפיקודו של חיים לסקוב שלא יצא לשטח בצורה רצינית. אני חושב שהחיוני של לסקוב היה גרוע ביותר. אנשים הותרו לגורם."

"ידוע סיפורו של משה זנבר (מאוחר יותר, נגיד בנק ישראל) שהושאר פצוע קשה בשטח, וחלל שתי יממות עד שהגיע לכוחותינו. זה דבר חמור. לסקוב עם זח"למיו לא עשו הכל כדי להציל ולחלץ את הנפגעים. והמקרה האישי המעיד על כל מהלכי הקרב הוא מיקרהו של המ"כ אריק שרון."

הנער שהציל את אריק

אריק שרון, שהיה המ"מ המוביל בפלוגה המובילה בגדוד 32, היה גם הראשון שנתקל בכוח של הלגיון הערבי. הסמ"מ שלו נהרג מיד בהתקלות. כאשר ניסה לחבוש פצוע, החובשים שלו נהרגו, בעוד הוא ואנשיו נלכדו בנחל נחשון (ואדי טחונה) בשטח נחות ביותר, כאשר אנשיו משמשים מטרות דמות ללגיונרים.

מחלקתו של שרון נותרה מבודדת לחלוטין, בעוד שהקשר נותק. למעט קשר באמצעות רצים. מחלקתו של שרון היתה מבודדת מתוך הפלוגה המבודדת. מתוך 34 לוחמים, נותר אריק עם 15 לוחמים, פצועים בחלקם. הפצועים לא נחבשו והמ"מ שיכנן הילחם בגבורה.

מחלקתו של אריק שרון נותרה עד מהרה זכרה כרב תופת-האש, כשאין לה מושג על המתרחש סביבה.

חייליו המשיכו לפעול כלפי לחץ הר אריק, כאשר אריק מקיים קשר בצעקות עם הקבוצה המפעילה את מקלע השאטו. במהלך הקרב היה גם מצב אבסורדי, כאשר הוחלט לסגת מן השטח. קדם לכך מצב אומלל, שבו הארטילריה של החטיבה, שני תותחי הנאפוליאונצ'יק, ירו את מה שהיה להם על המיתחם של האויב בלטרון. שרון פירש ירי זה לא כהרעשה לשם פינוי השטח, אלא כהכנה להסתערות. אריק קם עם שרידי מחלקתו, כולל הפצועים, והחל להסתער על תל לטרון.

ברגע שאריק וחיליו הגיעו בהסתערותם על גדת הוואדי, הם גילו את מפת הקרב ואת העובדה שהם האחרונים בשטח. ומכותרים לחלוטין. אריק נתן באותו רגע פקודה קשה: "להשאיר את הפצועים!" ולסגת, למרות שהוא עצמו היה פצוע. אריק, אשר ירו היתה נתונה בתחבושת גבס מתאונה קודמת, נפצע בביטנו וברגלו והוטח ארצה. למזלו הרב חדר הכדור לשוקו, ויצא מביטנו, מבלי שייפגע שוב איבר פנימי. אריק הורה להשאיר בשטח עם שאר הפצועים קשה. לפתע הרגיש שמישהו דחפו מאחור ומסייע לו להתרדם. היה זה יעקוב בוגין, חייל צעיר בן 16, מרכור, שצורף למחלקה ביום הפעולה, ואריק אף לא ידע את שמו. בוגין, שבעצמו היה פצוע קשה בלסת ובצוואר, תמך באריק בשארית כוחותיו, ודחף אותו בדומייה על-פני הטראסות. ממוחלקתו של שרון שרדו שבע עה לוחמים, פצועים ברובם, שהצילו לחו שוב מן התופת של לטרון, ואריק עצמו העיר כמשך שנים, מאז ועד עצם היום הזה, כי קרב זה טבע את חותמו על חייו ועל השקפת-עולמו.

(המשך בשבוע הבא)

פרשת אבו-חצירא

"ה נכ", קבע אלי רונן וזקף עיניו למרומים, כאשר שמע את גורהדין שהטילה השופטת ויקטוריה אוסטרובסקי כהן על השר אהרון אבו-חצירא. עיתונאים שעמדו לידו חייכו. הם היו ציניים יותר, וחשבו כי היה מי שטרח לעזור לשמיים. העונש של 30 חודשי-מאסר על-תנאי ו-3000 שקל קנס על עבירת גניבה עליידי מנהל, 18 חודשי-מאסר על-תנאי ו-3000 שקל קנס בעבירה של הפרת-אמונים על-ידי מנהל, וחצי שנה מאסר על-תנאי בעבירה של הפרת-אמונים על-ידי איש ציבור, היו עונש בלתי-צפוי לחלוטין. מישאל בוק, שנערך בין כותלי בית המישפט דקות ספורות לפני גורהדין, העלה ניחושים על עונש מאסר בפועל, מחצי שנה עד שנתיים. איש לא העלה על דעתו עונש של מאסר על-תנאי — "אולי לגבאי", אמרו אחרים. אך הכל היו בטוחים כי השופטת, שכתבה דברים נוקבים כל-כך בפסק-דינה על מעשיו של השר ועוזרו לשעבר, תתן להם ביטוי גם בגורהדין. לא היה ספק כי העונש יהיה מאסר ממושך.

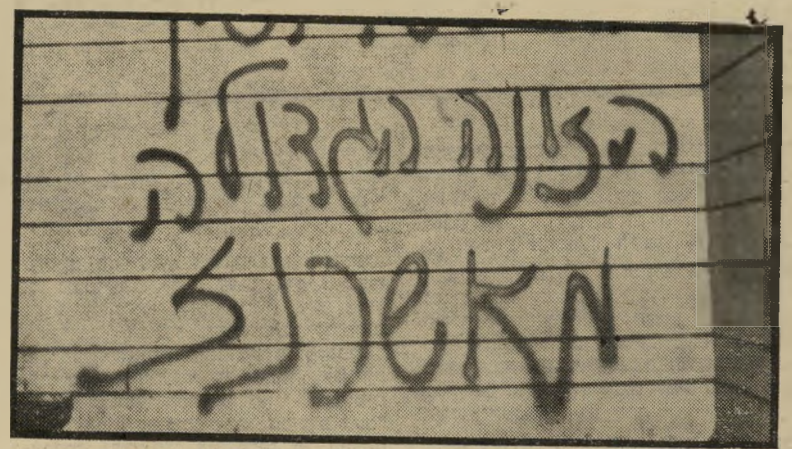
תעז או

לא תעז?

א כל בין יום פסקהדין ויום מתן גורהדין עברו שלוש יממות, שהביאו חידושים בסיגנון הביקורת על המישפט הישראלי. גם בעבר נהגו מישפחות נאשר מים שהורשעו בדין להתפרץ בכי-מרורים בבית-המישפט, לפעמים אפילו קיללו את השופט ואת הצדק הישראלי. אבל מה שקרה הפעם, חרג מכל תקדימי העבר, אין אדם נתפס על צערו, ואפשר היה אולי להתייחס להפגנה הספונטאנית אחרי

האם

נבחרה לה השופטת?

השמצה פרועה

ריס בעיר. פועלים נשלחו למחוק כתובות אלה עם שחר כדי למנוע מהקהל לראותן.

ההרשעה בבית-המישפט כאל תופעה חד-פעמית — וכהתפרצות של אנשים שכאבו על הרשעת רבם ומנהיגם. אך אי-אפשר היה להתעלם מהכתובות שועקו על הקי-רות למחרת בבוקר, מסיסמות חריטות בגנות המישפט הישראלי והצדק ה"אשכנזי", ובגנות השופטת, שכונתה בכינויים שאינם ראויים לדפוס.

פועלים עסקו במחיקת כתובות אלה כבר בשעות הבוקר המוקדמות. כאשר הגיעו הקהל והעיתונאים לבית-המישפט, מצאו רק כתמים אפורים מתמשכים לאורך קי-רות בית-המישפט ומוסיאון תלי-אביב. הכי-תובות עצמן כבר כוסו בצבע טרי. אבל צעקות הנאצה, שצעקו אחיותיו של השר וקרובים אחרים בגנות השופטת בבית-המישפט, הידהו עדיין במסדרונות הא-רוכים.

"את ויקי אי-אפשר להפחיד", העידו מכריה של השופטת, והביאו לדוגמה את חומר-הנפץ שנמצא על בלוני הגז של ביתה, בתקופה שבה ביקשו הסניגורים את פסילתה.

מכריה כולם יודעים, כי היא אמיצה ובעלת רצון נחוש. אבל אנשים ברחוב שאלו כבר מתחילת המישפט: "תעז או לא תעז?" האם תרשיע בפעם הראשונה שר בישראל, או תמצא דרך אלגנטית לזכותו? מאז נקבע, כי השופטת אוס-טרובסקי-כהן תכהן כדון יחיד במישפט-השני של השר, התמקדה סקרנות הקהל בשופטת.

כאשר עמד השר לדין בפעם הראשונה, בבית-המישפט המחוזי בירושלים, ביקשו סניגוריו כי המישפט יידון לפני שלושה שופטים. לשופטים אלה, שפעלו כצוות, היה קל יותר. אולם אוסטרובסקי-כהן עמדה בודדה לפני ציבור אוהדיו הגדול של השר.

סיכסוך עם

שר-המישפטים

ע זכרת היותה של השופט אשה, אשכנזיה, ויוצאת פולין, לא הקלה על מצבה מול הציבור שהעלה את השר